

—, til de Folk, der har bygget i Henhold til Loven og vel at mærke har overholdt Reglerne med Hensyn til Afstand og Bygge-reglerne, siger man nu pludselig: I kan ikke faa nogen Erstatning. Dersom man havde sagt: Efter Lovens Ikrafttræden kan der ikke faas Erstatning for, hvad der bliver bygget, ja, saa vil jeg ikke sige, at jeg vilde finde det ganske logisk, men det synes jeg dog, man kunde forsvare, og det vilde blot være at sige til Folk: Naar I nu bygger, har I selv Ansvaret, saa maa I selv tage jer i Vare for, hvad Følger der kan komme. Men dem, der i Tillid til de bestaaende Forhold har bygget, synes jeg ikke, man skal fratage en Ret, som de har haft hidtil. Medens man nu ellers i vor Ulykkeslovgivning skærper Skadevolderens Erstatningspligt, endogsaa saa langt, at mange af os undertiden synes, det er at gaa vel vidt, vil man her gøre Jernbanedriften til noget, der ikke maa røres ved. Det er selvfølgelig meget prisværdigt, at man søger at formindske Jernbanernes Udgifter — det kan jo godt tiltrænges i denne Tid, Jernbanerne giver som bekendt ikke Overskud —, men at lade det gaa ud over Enkeltmand, synes jeg ikke, man kan kalde ret. Der henvises til, at man kan lade forsikre. Ja, det er rigtigt nok, men det kan de, der har bygget, for Jernbanen kom, ogsaa gøre, saa jeg synes ikke, der er nogen Grund til at gøre et Skel. Den højtærede Ordfører sagde, at man har skærpet Bestemmelserne overfor det, der var bygget, da Jernbanerne kom, og derfor maatte man tage nogen Reservation for det, der kom fremtidig. Ja, det er den Logik, jeg ikke forstaar. For de, der har bygget, og bygget efter Loven, synes jeg maa beholde den Ret, de har haft. Jeg synes ikke, man kan give Loven tilbagevirkende Kraft, som man gør paa den Maade. Naar man har villet skærpe Jernbanernes Erstatningspligt, synes jeg, man skulde have gennemført Princippet. Det har man ikke gjort. Jeg tror ikke, at det økonomisk vil betyde saa forfærdelig meget, allermindst for Banerne, men det kan komme til at betyde ikke saa lidt for Enkeltmand. Derfor har jeg stillet mine Underændringsforslag, som gaar ud paa, at det kun er for Bygninger, der er opførte, efter at Loven er vedtaget, at Banerne er fritagne for Erstatningspligt. Jeg har ikke i Udvalget kunnet faa nogen Tilslutning til mit Standpunkt. Jeg mente til at begynde med, at jeg havde betydelig Tilslutning, men det viste sig, at jeg stod ganske ene. Jeg kan altsaa ikke have noget Haab om at faa mine Ændringsforslag vedtaget, hvorfor jeg heller ikke vil fastholde dem.

Jeg har villet præcisere mit Standpunkt ogsaa her, men efter at jeg har gjort det, tager jeg mine Underændringsforslag tilbage.

Formanden: Underændringsforslagene Nr. 22 og 23 er tagne tilbage. Ønsker noget Medlem at optage dem? (Ophold.) De er da bortfaldet.

Ministeren for offentlige Arbejder (Slebsager): Jeg kan tiltræde de stillede Ændringsforslag, og med Hensyn til Motiveringen kan jeg ganske henholde mig til, hvad der er fremsat af Udvalgets ærede Ordfører. Jeg vil for dette Lovforslags Vedkommende, som for det foregaaende, udtale Ønsket om, at ogsaa det snart maa blive til Lov, idet vi saa faar Ende paa en Strid om disse Forhold, som har staaet paa i flere Aar, og som det af mange Grunde er ønskeligt at faa Ende paa.

Steinke: Selv om Underændringsforslagene er tagne tilbage, synes jeg ikke, at de Betragtninger, som det ærede Medlem (Eising)gjorde gældende, skulde staa uimodsagt, navnlig fordi Grundbetragtningen, der tag er Sigte paa at beskytte de private overfor Jernbanerne i fuldeste Maal, ogsaa deles af undertegnede. Det ærede Medlem havde jo stillet sine to Underændringsforslag, fordi han mente, at Udvalgets Flertal havde været for jernbanevenligt, havde fritaget Jernbanerne for Ansvar i alt for stor Udstrækning, men jeg tror ikke, han har Ret deri. Som Medlem af Udvalget og som en af dem, der i Underudvalget har været med til at formulere § 7, 3die og 4de Stykke, saaledes som de nu er kommet til at foreligge, ved jeg, at jeg hele Tiden er gaaet ud fra den Betragtning, at Jernbanedriften som en farlig Virksomhed ikke burde kunne kaste Risiko i Ildebrandstilfælde over paa andre, medmindre disses egne ulovlige eller urimelige Dispositioner netop enten forøgede Faren for Ildebrand eller forøgede Værditabene, hvis der indtraf Ildebrand, i uforsvarlig Grad, og det er i Virkeligheden kun saadanne urimelige, unormale eller ganske uberegnelige Dispositioner, som Jernbanerne fritages for Følgerne af i Ildebrandstilfælde, saaledes som 3die og 4de Stykke i § 7 er formulerede, og endda kun, hvis Dispositionerne er trufne, Genstandene anbragte eller Bygningerne opførte efter Banens Anlæg. Selv om man ikke mener, at den enkelte private Mand bør undgælde, fordi en Bane skaber Ildebrandsrisiko, hvad jeg absolut heller ikke mener, kan man dog om-